

[Krag.]

sikrer den højtærede Minister om, at i en almindelig stor Sognekommune vil Udvalget, selv om det rummer Personer, der teoretisk magter Opgaven og i Praksis har Tid til Raadighed, dog segne under denne Byrde. Tænker man saa blot paa de middelstore Købstæder, hvor Folk jo ikke besidder den Forhaandsviden om hinanden, som letter Opgaven, de fleste Steder paa Landet, ja, saa bliver Betænkkeligheden endnu større, og jeg vil slet ikke nævne de store Byer, der bliver Opgaven, medmindre Udvalget kommer til at omfatte den samlede Kommunalbestyrelse, og selv om dette sker vel endda, helt umulig. Den højtærede Minister har ogsaa indset dette for Københavns Vedkommende, for her bliver han jo f. Eks. praktisk talt ved Værgeraadene med en noget ændret Sammensætning, og jeg føler mig overbevist om, at tilsvarende Hensyn vil det blive nødvendigt for den højtærede Minister at tage i mange andre Kommuner.

Det sociale Udvalg skal bestaa af Kommunalbestyrelsesmedlemmer. Men er man, under Hensyn til alt, hvad der forud for Kommunalbestyrelsesvalget er oppe i Tiden, til de Interesser, der ønskes repræsenteret i Kommunalbestyrelsen, saa sikker paa, at man faar valgt netop de Personer i Kommunen, der besidder social Indsigt, Interesse, Forstaaelse og Evne til at glide ind i den overordentlig omfattende Forvaltning? Jeg er aldeles ikke sikker paa det, og jeg forstod da ogsaa, at den højtærede Minister som Medlem af det høje Landsting ved Behandlingen af Værgeraadsspørgsmaalet i 1921 var af den Opfattelse, at Værgeraadene egentlig burde vælges ved direkte Valg, for at man kunde være sikker paa at faa netop de Personer ind i Raadene, som var egnet til at pleje og løse denne Opgave. Det synes, som om den højtærede Minister i den Udformning, han har givet det sociale Udvalg, helt har glemt de Opfattelser, hvis veltalende Talsmand han var for saa forholdsvis faa Aar siden.

Hvor det sociale Udvalg finder det nødvendigt at søge Bistand hos særlig sagkyndige eller interesserede, skal der vel være Adgang dertil, men denne Bistand skal være frivillig, hvad der vel sagtens vil sige gratis. Men saa kan det sociale Udvalg — og det er jo Redningsplanken for det — knytte til sig en omfattende Administrationsstab af fast- eller honorarlønnede Funktionærer: Kontorpersonale, Undersøgere, Sygeplejere, Anstaltsfunktionærer o. s. v., og endelig faar det til sin Disposition Socialkontoret, som jo skal oprettes

i alle Kommuner med over 2 000 Indbyggere. I de større Kommuner vil det maaske ikke betyde nogen større Udvidelse af Funktionærstaben, men anderledes vil det blive i de mindre, hvor man hidtil har klaret sig ved at fordele Opgaverne paa mange forskellige Hænder; og ogsaa i Landkommunerne — derom føler jeg mig ganske overbevist — vil Kravet om en saadan Administrationsinstitution, et saadant Kontor, blive rejst, og det skal jo have daglig Kontortid, det skal ligge paa et centralt Sted o. s. v., med andre Ord, det bliver nye og ikke helt ubetydelige Udgifter, man her kommer ud for. Og det er jo ogsaa en Selvfølge, at en væsentlig Del af de Opgaver, som paa-hviler det sociale Udvalgs Medlemmer, nødvendigvis i Fremtiden maa røgtes af lønnede Funktionærer, hvor Talen hidtil har været om Personer, der i deres Arbejde bares oppe af Interesse for disse Sager, og som frivilligt paatog sig det. Jeg mener ikke, at der heri ligger et Fremskridt, men naturligvis, det kan ganske simpelt af Hensyn til Muligheden af at løse Socialudvalgets Opgave ikke lade sig gøre at komme udenom dette. Hvad Omkostningerne vil blive, kan vel ingen opgøre. Kommunerne skal selvfølgelig betale, og det er jo Udgiftsposter, som man i hvert Tilfælde ved Op-gørelsen ikke har regnet med.

Men naturligvis vil jeg paa ingen mulig Maade med denne Kritik, som jeg haaber den højtærede Minister vil opfatte som Vel-villie, af det her foreslaaede sige, at det nuværende er godt, det finder jeg ikke det er. Tør man ikke gaa til en enkelt Institution som den af den højtærede Minister foreslaaede, bør ganske sikkert et nøjere Samarbejde end det hidtil bestaaende etableres mellem de forskellige Institutioner, som administrerer paa sociale Omraader, og man bør ved Sammensætningen af saadanne Raad og Nævn, hvad de nu hedder, og ved Valg dertil have indrettet sig paa en saadan Maade, at man altid kan faa udpeget uden Sidehensyn de Personer, som nærer Interesse for de forskellige Forhold, har Kendskab til dem og er villige til at lægge et Arbejde ind i deres Forvaltning, og saa bør der tilstræbes Plenarmøder indenfor disse Forsamlinger, saaledes at Kontakten derigennem kan tilvejebringes og Kontinuiteten skabes.

Hvad nu et andet Punkt, som jeg nævnte, selve Udgiftsfordelingen mellem Stat og Kommuner og Kommuner indbyrdes, angaar, vil jeg sige, at jeg anser Forsørgelseskommunens Bortfald for heldig og berettiget. Ikke blot volder Udfindelsen